

את הסיפור הזה מתחילים מהסוף
אנייה עם נוסעים הגיעה לחוף
אנשים עייפים בארץ חדשה
עומדים מול שער גדול ומסתכלים בו בשתיקה
אנשים מקצה הזמן, מקצה האור והחיים
בבגדים עבים בצעדים כבדים
שום דבר לא היה כמו בהבטחות
הבטיחו ארץ חמה היו רוחות וסערות
הגג עף בחורף, הרצפה מלאה סירים
הכל ספוג במים שמיכות הפוך מפולין
כולם מתייפחים אבל אני כבר ישנה
כמו נסיכה אמיתית - ישנה עם מטריה

מישהו אומר - "הגענו"
מישהו אומר - "אולי"
מישהו צועק - "מצאנו"
לוחשים לו "הלוואי"
מישהו קורא - "בינתיים"
צועקים לו - "עד מתי"
לעולם כבר לא נדע
מי נכנס ומי יצא
מי עבר ומי נשאר
בשרליה, שרליה...

"קול ציון לגולה" כל שעה שפה אחרת
הרדיו מנגן, יושבים כמו גולים במחותרת
כמו ליד התנור יושבים, מתחממים
מבינים כל מילה, שרים את השירים
ובבוקר חוזרים אל השפה החדשה
שוברת שיניים אדישה וקשה
כל התוכניות נהפכו לחלומות
מחליפים מקצוע, מחליפים את השמות
מחליפים זכרונות מקשטים את העבר
שם כולם נסיכים היו וזה מה שנשאר
היה פסנתר בכל חדר אורות סוסים בחצר
כל מילה היא אמת, אמת פחות או יותר..
שרליה, שרליה...

ושבו הרדיו מדבר "מדור חיפוש קרובים"
רשימות ארוכות שמות כתובות ומספרים
מי שהחליף את השם בעצם כבר ויתר
אינו מקשיב לתכנית אין בו כוח יותר
ובינתיים אבי קנה לו מצלמה
"פוטו חמש דקות" - תמונות לתעודה
תעודת עולה, תעודת זהות, פנקס חבר,
אין שפה, אין פרנסה, יש תעודה כבר נסדר
ובקיץ החם מוציאים את הכסאות
מרכז הסברה מביא סרטים והרצאות
אקורדיון מנגן מלווה איזו זמרת
'עגלה עם סוסה', 'אוי אוי כנרת כנרת'
שרליה, שרליה...

מיטה מתקפלת, שולחן מתקפל
ובערב שבת אנחנו יוצאים לטייל
חולצות לבנות נעליים מבריקות
הולכים לטייל אבל אין פה מה לראות
שורות של צריפים, כמה עצים וגדר
חוזרים במתינות, הרי אין מה למהר
את הסיפור הזה מתחילים מהסוף
סיפור על אנייה שהגיעה אל החוף
על מחנה מעבר ועל תחנה סופית
ועל הבולגרית, הפולנית, היידיש, העברית,
ועל מקום אפור ללא צבע ללא נוף
ועל התחלה, התחלה שאין לה סוף

מישהו אומר - "הגענו"...